

net, der spare deres Kirketiende, alle have samme Ret, uden Hensyn til, hvilken Præst de henvende sig til, for at faae denne høitidelige Handling udført, til at faae, hvad der er dem indbrummet, at de skulde have paa Grund af, at de svare Kirketiende, blandt Andet ogsaa Brød og Viin. Det forekommer mig imidlertid, at dette Spørgsmaal ikke i mindste Maade staaer i Forbindelse med den Sag, hvorom der her er Tale, men det er jo heller ikke det Væsentlige; det Væsentlige er, at Præsterne, som den ærede Minister sagde, løbe om, snart til en Kirke, snart til en anden. Dersom Sagen havde været en anden, dersom Spørgsmaalet havde været et andet, og jeg havde sagt, at Præsterne løbe om, saa skulde man have hørt, at den ærede Minister vilde have taget mig ganske alvorligt i Skole, men nu siger den ærede Minister, at Præsterne løbe om. Jeg siger, at dersom Præsterne ikke løb om ved andre Leiligheder, end hvor der er Tale om at benytte dem til at udføre en kirkelig Handling i en anden Kirke, saa stod det overmaade godt til og meget bedre, end det staaer til med Præsternes Virksomhed i deres eget Sogn. Jeg troer ikke, det er klogt af den ærede Minister at opstille dette, thi han tvinger os derved til at komme ind paa en Undersøgelse deraf, og denne Undersøgelse vil aldrig blive til Fordeel for hans Paastand. Jeg vil nu ikke tale om Provsterne, jeg vil ikke tale om, at de ere Amtsraadsmedlemmer, hvorfor de undertiden flere Gange om Aaret maae reise bort og være flere Dage borte; jeg vil ikke tale om, at Præster sidde her paa Nigsdagen en Fjerdedeel af Aaret — i den Tid kunne de ikke fange Sjæle der hjemme og pleie dem — men jeg vil erindre om, at Regjeringen, at Ministeriet selv har udnævnt Præster til Formænd for Hoveriasløsningen, for Pligtarbeidets Afløsning og for Taxationscommissioner. Man tænke sig, at den ærede Minister mener, at det er galt, at de reise et Par Mil ud af deres Sogn, mens man dog giver dem store Districter, hvori de ere Formænd for Hoveriasløsningen, hvor de maae reise omkring fra Steb til Steb og besfatte sig med disse verdslige Forretninger! Hvad maa der ikke da blive forsømt med Hensyn til deres Paavirkning af Sjælene derhjemme; men

naar Regjeringen selv ikke sætter det Hensyn, at Præsten skal virke aandeligt og godt paa Menigheden hjemme, høiere, end at den kan give dem alle mulige Slags verdslige Besskjæftigelser, der drage dem, mange Gange i lang Tid, bort fra deres Hjem, saa klinger det forunderligt ved denne Leilighed at opstille, at det, at en Præst nogle Gange om Aaret reiser et Par Mil bort til en Mand udenfor Sognet, skal være til Skade for hans Menighed, og at det derfor ikke kan taales. At den ærede Minister ved denne Leilighed har maattet gribe til en saadan Paa-stand, overbevise mig om, at der ikke i Sagens egen Bessaffenhed er Noget, som den ærede Minister kan stille op imod vort Forslag. Den ærede Minister yttrede, at for at han skulde kunne gaae ind paa Loven, maatte Biskoppen have Ret til, naar han fandt det nødvendigt, at give Præsten et Tilhold om, ikke saaledes at tage andetsteds hen og betjene Folk udenfor Sognet. Jeg har ikke det Mindste imod, at en saadan Bestemmelse bliver vedtagen; thi jeg troer ikke, at nogen Præst vil komme i det Tilfælde, at Biskoppen vil faae grundet Anledning til at forbyde ham Sligt. Jeg troer netop, at de Præster, hvorom der nærmest vil blive Tale, i Reglen ere de dygtigste, samvittighedsfuldeste og nidkjæreste Præster i deres Sogn, og at de ville være de Sidste til at forsømme deres Gjerning hjemme, for at reise ud andetsteds. Dersom altsaa den ærede Minister finder, at han ad administrativt Veie kan paalægge Præsten at tilmelde Biskoppen, hvergang han reiser ud i et andet Sogn i et saadant Anliggende, og give Biskoppen Ret til at forbyde Præsten det, naar han finder, at han overdriver det, saa har jeg ikke det Mindste imod, at det indsættes i Loven. Jeg skal dernæst bemærke, at den ærede Minister har sagt, at Administrationen er gaaet til at tillade denne Frihed med Hensyn til Begravelser og Barnebaab; men det er ikke ganske rigtigt. Noget Saadant kunde kun siges med fuld Rigtighed, naar Ministeriet havde udstedt et Circulaire derom til samtlige Præster og Menigheder, saa at Enhver vidste, at Ministeriet havde erklæret Præsterne, at det anseer det for at være tilladeligt; men, saavidt jeg veed, har Ministeriet ikke udstedt noget Circulaire desangaaende. Jeg tvivler ikke